

Sygn. akt VII U 1412/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: Emilia Poddębniak

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2016 r. w Warszawie

sprawy M. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania M. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 14 listopada 2013 r., znak: UBS/RO/(...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

M. O. w dniu 6 grudnia 2013 r. za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych od decyzji ww. organu rentowego z dnia 14 listopada 2013 r., znak: UBS/RO/(...) stwierdzającej, że jako osoba prowadząca działalność gospodarczą nie podlega ubezpieczeniom społecznym od dnia 3 czerwca 2013 r. W uzasadnieniu odwołująca wskazała, że wraz z rozpoczęciem działalności gospodarczej zgłosiła się do odpowiednich organów, wpłaciła składki na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i na dobrowolne chorobowe oraz wpłaciła odpowiedni podatek dochodowy. Ubezpieczona podniosła, że przedstawiła książeczkę przychodów i rozchodów oraz, że nie ma podstaw prawnych do żądania przedłożenia innych dokumentów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, uzależniając wypłatę świadczeń od spełnienia wymagań nakreślonych przez organ rentowy (k. 2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 stycznia 2014 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Oddział wskazał, że odwołująca nie przedstawiła wiarygodnych dokumentów mogących potwierdzić faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej, ponieważ fakt zapłacenia podatku ryczałtowego w kwocie 76,50 złotych nie jest ku temu wystarczającą podstawą.

W ocenie organu rentowego zgłoszenie do ubezpieczeń z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, a następnie odejście po dwóch miesiącach na zasiłek macierzyński, miało na celu wyłącznie uzyskanie świadczeń z tytułu choroby i macierzyństwa, co prowadzi do osiągnięcia korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych jego uczestników. Przedstawione wyżej okoliczności, zdaniem Oddziału dają podstawy do stwierdzenia, iż zgłoszenie do ubezpieczeń miało charakter pozorny w rozumieniu art. 83 k.c. oraz zostało przeprowadzone z naruszeniem zasad

współzycia społecznego w myśl art. 58 § 2 k.c. Wobec powyższego, organ rentowy decyzją z dnia 14 listopada 2013 r. stwierdził, że odwołująca nie podlega ubezpieczeniom społecznym jako osoba prowadząca działalność gospodarczą od dnia 3 czerwca 2013 r. (k. 3-4 a. s.).

W dniu 14 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał wyrok oddalający odwołanie.

W uzasadnieniu wyroku Sąd zważył, że w przedmiotowej sprawie nie nastąpiło rozpoczęcie działalności gospodarczej przez odwołującą, o czym świadczy brak dostatecznych dowodów na jej prowadzenie. Sąd wskazał również, że zgłoszenie do ubezpieczeń z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej oraz zadeklarowanie przez ubezpieczoną podstawy wymiaru składek, a następnie odejście jej na zasiłek macierzyński w przeciągu dwóch miesięcy miało na celu wyłącznie uzyskanie świadczeń z tytułu choroby i macierzyństwa (k. 31-37 a. s.).

W dniu 30 maja 2014 r. odwołująca wywiodła apelację od powyższego wyroku wydanego w dniu 14 kwietnia 2014 r. zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie art. 6 k.c., 233, art. 232 zdanie drugie oraz art. 231 k.p.c. W związku z powyższym ubezpieczona wniosła o zmianę wyroku Sądu I instancji poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i uznanie, że w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą podlega ubezpieczeniom społecznym na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz wniosła o rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania według norm przypisanych. M. O. na wypadek nieuwzględnienia powyższego wniosku, ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje (k. 40-43 a. s.).

W wyroku z dnia 26 sierpnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie

o kosztach postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu wyroku, Sąd II instancji wskazał, iż Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy, w tym znaczeniu, że całkowicie pominął

w swoich ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych skutek w postaci figurowania osoby prowadzącej działalność gospodarczą w Centralnej Ewidencji i Informacji

o Działalności Gospodarczej, a tym samym pozostawił objęte tym okoliczności faktyczne poza swoimi rozważaniami prawnymi, a przede wszystkim, poza istotą sporu. W ocenie Sądu II instancji figurowanie przez ubezpieczoną w CEIDG rodzi domniemanie faktyczne, że jest ona osobą figurującą w tej ewidencji i prowadzi faktycznie taką działalność, co może być obalone. Zdaniem Sądu Apelacyjnego obowiązek udowodnienia tej okoliczności zgodnie

z art. 6 k.c. spoczywa na organie rentowym. W wytycznych Sąd II instancji wskazał, że Sąd Okręgowy ustali, czy deklarowany przez odwołującą się tytuł ubezpieczenia był rzeczywisty czy fikcyjny kierując się brzmieniem przepisów ustawy systemowej przytoczonych w niniejszym uzasadnieniu, a także art. 14a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Ponadto Sąd I instancji ustali w sposób prawidłowy stan faktyczny sprawy i dokona oceny dokumentów przedstawionych przez odwołującą (k. 59-74 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W związku z koniecznością ustalenia okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. pismem z dnia 7 października 2013 r. zawiadomił odwołującą o wszczęciu postępowania na podstawie art. 61 § 1 i § 4 i art. 50 § 1 k.p.a. w związku z art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zmierzającego do ustalenia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Jednocześnie organ rentowy wezwał ubezpieczoną do udzielenia informacji i przesłania dokumentacji świadczącej o wykonywaniu przez nią działalności gospodarczej (akta ZUS).

Zgodnie z danymi zawartymi w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej w dniu 3 czerwca 2013 r. ubezpieczona rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą "M." M. O.. Jako rodzaj wykonywanej działalności gospodarczej wskazano Pozostałe sprzątnięcie (81.29 Z) (k. 14 a. s.).

Wpis w rejestrze REGON na podstawie informacji z Głównego Urzędu Statystycznego nastąpił w dniu 7 czerwca 2013 r. (k. 15 a. s.).

Z kserokopii księgi przychodów

i rozchodów wynika, że za czerwiec 2013 r. odwołująca osiągnęła przychód w wysokości 900 złotych, a za lipiec 2013 r. 620 złotych (k. 16-17 a. s.).

Usługi wykonywane przez ubezpieczoną były wykonywane od kilku lat, które nie były nigdy kwitowane. M. O. dostawała wynagrodzenie w wysokości 10,00 złotych za godzinę sprzątnięcia (zeznania świadków M. W. (1), E. S. i odwołującej k. 106-107 a. s.).

Odwołująca po urodzeniu dziecka w dniu 3 sierpnia 2013 r., zlikwidowała działalność gospodarczą i rozpoczęła pracę na podstawie umowy o pracę świadcząc usługi sprzątnięcia (zeznania odwołującej – k. 107 a. s.).

Odwołująca dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 3 czerwca 2013 r. z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Zadeklarowana podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne wyniosła za czerwiec 2013 r. – 448,00 złotych, za lipiec 2013 r. 480,00 złotych oraz za sierpień 2013 r. 30,97 złotych (okoliczność bezsporna).

W oparciu o powyższe ustalenia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję z dnia 14 listopada 2013 r., znak: UBS/RO/(...), w której na podstawie art. 83 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6, art. 13 pkt 4, art. 14 ust. 1, art. 18 ust. 8, art. 38 oraz art. 68 ust. 1 pkt 1a i c ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz w związku z art. 58 § 1 k.c. stwierdził, że M. O. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą niemająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 3 czerwca 2013 r. W zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazał, że w toku prowadzonego postępowania odwołująca nie przedstawiła żadnych dokumentów mogących potwierdzić faktyczne prowadzenie zgłoszonej działalności gospodarczej. Zdaniem organu rentowego ustalone okoliczności wskazują, że dokonane zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, w tym do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 3 czerwca 2013 r. miało na celu uzyskanie prawa do wypłaty świadczeń z ubezpieczeń społecznych od zadeklarowanej podstawy wymiaru składek (akta ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach rentowych i sądowych oraz w oparciu o zeznania świadków i odwołującej. Powołane przez Sąd dowody z dokumentów, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, były wiarygodne, korespondowały ze sobą oraz z osobowymi źródłami dowodowymi i tworzyły spójny stan faktyczny. Co istotne, strony, w tym organ rentowy, nie kwestionowały ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z tych dokumentów, należało uznać za mające walor dowodowy i ustalić na ich podstawie stan faktyczny. Jednocześnie Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. W. (2) i E. S.. Zdaniem Sądu złożone zeznania były logiczne, spójne i wzajemnie się uzupełniały. Potwierdzały one wersję przedstawioną przez odwołującą, przynajmniej w części dotyczącej tych okoliczności, które były świadkom znane.

Odnosząc się do zeznań odwołującej, Sąd uznał je za wiarygodne w przeważającej części. Sąd Okręgowy uznaje bowiem okoliczności, na które powołała się ubezpieczona, wskazujące na jej sytuację życiową przed założeniem działalności gospodarczej, jak również faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej poprzez sprzątnięcie u klientów i pobieranie z tego tytułu opłat w kwocie 10,00 złotych za godzinę. Jednakże Sąd nie dał wiary w zakresie reklamowania usług przez odwołującą. Sąd ustalił na podstawie danych uzyskanych za pomocą Internetu, że portal G..net został zamknięty w dniu 1 lipca 2012 r. Tymczasem ubezpieczona dokonała wpisu do CEIDG w dniu 3 czerwca 2013 r., a więc niemożliwym

było ogłaszanie się przez nią na tymże portalu. Ponadto, M. O. nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających, jakoby rzekomo ogłaszała się na portalu N. (...)K.. Świadcownie zawnioskowani w niniejszej sprawie byli osobami, którzy znali ubezpieczoną osobiście lub byli z polecenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...) Oddział w W. z dnia 14 listopada 2013 r., znak: UBS/RO/(...), jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Spornym w niniejszej sprawie było ustalenie, czy w okresie od dnia 3 czerwca 2013 r. odwołująca podlegała ubezpieczeniom społecznym jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 j.t. zwana dalej „ustawą”), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art.

8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi, przy czym za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność zgodnie z art. 8 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych uważa się:

1) osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych,

2) twórcę i artystę,

3) osobę prowadzącą działalność w zakresie wolnego zawodu:

a) w rozumieniu przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne,

b) z której przychody są przychodami z działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych,

4) wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej,

5) osobę prowadzącą publiczną lub niepubliczną szkołę, inną formę wychowania przedszkolnego, placówkę lub ich zespół, na podstawie przepisów o systemie oświaty.

W świetle art. 12 ust. 1 ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniom wypadkowemu podlegają, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu

i rentowym, a zatem również osoby prowadzące pozarolniczą działalność, skoro ustawodawca nie wymienił tej kategorii ubezpieczonych w ust. 2 i 3. Osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą obejmowane są także ubezpieczeniem chorobowym, lecz na ich wniosek (art. 11 ust. 2 ustawy).

W myśl art. 13 pkt 4 ustawy, osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności,

z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672 j.t.), działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. W myśl art. 4 przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest osoba fizyczna,

osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Definiując działalność gospodarczą, wskazuje się na pewne jej cechy, tj. zarobkowy charakter, ekonomiczną klasyfikację, zawodowy charakter oraz sposób jej wykonywania w sposób zorganizowany i ciągły.

Sąd zważył, że wbrew stanowisku odwołującej, nie ma decydującego znaczenia okoliczność zarejestrowania działalności gospodarczej w CEIDG. Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny, „skoro w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 odczytywanych w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 u.s.u.s. obowiązkowi ubezpieczenia podlegają osoby prowadzące działalność na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, czasowe granice prowadzenia tej działalności oraz podlegania z tego tytułu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego wyznacza wpis do ewidencji działalności gospodarczej, dokonywany i wykreślany na zasadach przewidzianych w przepisach obowiązującej ustawy. Co prawda, ocena, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana (a więc także czy zaistniała przerwa w jej prowadzeniu) należy do sfery ustaleń faktycznych, a istnienie wpisu do ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże wpis ten prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność. W konsekwencji domniemywa się, że skoro nie nastąpiło wykreślenie działalności gospodarczej z ewidencji, to działalność ta była faktycznie prowadzona i w związku z tym istniał obowiązek zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa 802/12) Wpis do ewidencji lub rejestru ma charakter deklaratoryjny, co stwarza domniemanie, że działalność gospodarcza była rzeczywiście podjęta i wykonywana.

Sąd zważył, że decyzja organu rentowego odnosząca się do wyłączenia odwołującej z podlegania ubezpieczeniom społecznym była prawidłowa i została wydana w majestacie prawa. Jednocześnie zdaniem Sądu stanowisko wyrażone na etapie postępowania wyjaśniającego przez organ rentowy, znalazło potwierdzenie w oparciu o postępowanie sądowe. W ocenie Sądu działalność gospodarcza prowadzona przez odwołującą nie miała celu zarobkowego oraz nie była realizowana w sposób ciągły. Ustalenie, że działalność odwołującej w istocie nie miała na celu osiągnięcia przychodu i była nienależycie realizowana, wymagało bowiem przeprowadzenia sądowego postępowania dowodowego, w tym dopuszczenia dowodu z zeznań świadków i z przesłuchania odwołującej. Organ rentowy nie ma tych możliwości dowodowych w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, gdyż ograniczony jest środkami dowodowymi.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, „obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika każdorazowo z faktycznego prowadzenia tej działalności. Tym samym do powstania obowiązku ubezpieczenia wymagane jest rzeczywiste wykonywanie działalności zarobkowej, realizowanej w sposób zorganizowany i ciągły. Rozpoczęcie działalności gospodarczej polega na podjęciu w celu zarobkowym działań określonych we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z tym, że zgłoszenie i wpis do ewidencji działalności gospodarczej stanowi tylko podstawę rozpoczęcia działalności gospodarczej w rozumieniu jej legalizacji i nie jest zdarzeniem ani czynnością utożsamianą z podjęciem takiej działalności.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt III AUa 1928/12)

W ocenie Sądu Okręgowego domniemanie faktyczne oparte na wpisie z CEIDG zostało obalone w niniejszej sprawie w głównej mierze w oparciu o sądowe postępowanie dowodowe. W świetle zeznań świadków oraz odwołującej, nie można przyjąć, aby wszystkie cechy prowadzenia działalności gospodarczej zostały zrealizowane. Datą rozpoczęcia działalności gospodarczej w oparciu o wpis w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej był dzień 3 czerwca 2013 r., natomiast już w dniu 3 sierpnia 2013 r. ubezpieczona stała się osobą niezdolną do pracy. Zdaniem Sądu odwołująca dokonała czynności z naruszeniem zasad współzycia społecznego, gdyż jej działanie polegało na krótkotrwałym zgłoszeniu działalności gospodarczej mającym na celu świadome osiągnięcie nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych.

Sąd w niniejszej sprawie nie kwestionuje faktycznego rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej przez odwołującą. Na powyższe jednoznacznie wskazują zeznania świadków, z których wynika, że ubezpieczona świadczyła na ich rzecz usługi sprzątanania. Jednakże działalność gospodarcza odwołującej nie była realizowana w sposób ciągły. Z okoliczności sprawy wynika, że wpis do CEIDG został dokonany przez ubezpieczoną, kiedy znajdowała się w stanie zaawansowanej ciąży. W oparciu o zeznania M. O. ustalono, że urodziła ona dziecko w dniu 3 sierpnia 2014 i tego też dnia wystąpiła z wnioskiem o zasiłek macierzyński i stała się niezdolna do pracy, a więc po dwóch miesiącach od rozpoczęcia działalności gospodarczej. Opierając się na jednolitej linii orzecniczej Sądu Najwyższego należy wskazać, że fakt bycia w ciąży nie eliminuje możliwości rozpoczęcia i prowadzenia działalności gospodarczej, jednakże ma wpływ na końcową ocenę dotyczącą celu jej wykonywania. W związku z tym, należy zważyć na krótki okres, który nastąpił pomiędzy dniem rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej przez odwołującą a wystąpieniem przez nią o zasiłek macierzyński. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że ubezpieczona przed zarejestrowaniem działalności gospodarczej również świadczyła usługi sprzątanania bez tytułu ubezpieczeniowego i prawa do zasiłku, a po urodzeniu dziecka zlikwidowała działalność, ponieważ nie była w stanie jej prowadzić. M. O. rejestrując działalność gospodarczą w dniu 3 czerwca 2013 r. zdawała sobie sprawę, że jest w zaawansowanej ciąży i wiedziała, jakie ograniczenia wynikają z powyższego. Jednakże mimo to podjęła decyzję o prowadzeniu działalności gospodarczej opartej na świadczeniu usług z zakresu sprzątanania, które wymagają od wykonawcy znacznego wysiłku fizycznego, schylania, dźwigania i pracy na wysokości. Sąd doszedł do przekonania, że ubezpieczona nie była gotowa do podjęcia pracy, mimo że jej ciąża przebiegała bez powikłań. Z tych też przesłanek Sąd Okręgowy uznał, że działalność gospodarcza prowadzona przez ubezpieczoną nie spełniła kryterium ciągłości, od czego ustawa uzależnia możliwość podlegania ubezpieczeniom społecznym. Sąd podkreśla w oparciu o doświadczenie życiowe, że odwołująca zakładając działalność gospodarczą będąc w stanie zaawansowanej ciąży, nie miała na celu ciągłego jej wykonywania, a jedynie uzyskanie wysokich świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych kosztem pozostałych jego użytkowników. Dowodem potwierdzającym powyższą tezę była również likwidacja i rezygnacja z dalszego prowadzenia działalności gospodarczej po urodzeniu dziecka. Opisywane zachowania ubezpieczonej jednoznacznie wskazują o ukrytych jej zamiarach, które są niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

Odnosząc się do drugiej przesłanki determinującej prowadzenie działalności gospodarczej jest jej zarobkowy charakter, który oznacza, że celem jej podjęcia jest osiągnięcie zysku. Zysk z kolei należy definiować jako nadwyżkę przychodów nad stratami. Zdaniem Sądu jest oczywistym, że założenie działalności gospodarczej niekiedy wiąże się z kilkumiesięcznym oczekiwaniem na większy zysk z uwagi na potrzebę rozpowszechnienia jej zakresu usług. Jednak w niniejszym postępowaniu ubezpieczona w żadnej mierze nie udowodniła, że jej celem było osiągnięcie możliwie największego zysku. Po pierwsze, odwołująca nie przedstawiła żadnego dokumentu, który dowodziłby podjęcia starania w aspekcie pozyskania klientów. Prowadzenie działalności gospodarczej obejmuje nie tylko faktyczne jej wykonywanie w celu zarobkowym czynności należących do jej zakresu.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby odwołująca umieściła ogłoszenia czy wyprodukowała ulotki reklamujące jej działalność gospodarczą. Sąd zgodnie

z posiadanym doświadczeniem życiowym doszedł do przekonania, że osiągnięcie zysku

w oparciu o świadczenie usług jedynie na rzecz swoich wieloletnich znajomych lub

z polecenia jest nierealne. Zdaniem Sądu odwołująca opierając prowadzenie działalności gospodarczej jedynie na świadczeniu usług swoim znajomym, nie mogłaby wygenerować odpowiednich przychodów, aby pokryć wydatków obejmujących kwotę zadeklarowaną

w piśmie skierowanym do organu rentowego. Rozpoczęcie działalności gospodarczej powinno być działaniem przemyślanym i konsekwentnym. W ocenie Sądu w spornym okresie czasu, ubezpieczona mogła się rzetelnie przygotować do prowadzenia działalności gospodarczej poprzez podjęcie odpowiednich działań mających na celu w pierwszej kolejności pozyskanie jak największej liczby klientów. Dokumenty przedstawione w niniejszej sprawie nie potwierdzają wyżej opisanych działań, dlatego też Sąd uznał, że cel zarobkowy działalności gospodarczej nie został zrealizowany, a odwołująca dokonała czynności będącej przedmiotem niniejszego postępowania z premedytacją dla celu wyłudzenia świadczenia, co wiązało się bezpośrednio z naruszeniem przepisu art. 58 § 2 k.c. Na marginesie należy

również wskazać, że M. O. nie dysponowała również sprzętem, który wykorzystywałaby przy sprzątaniu, co również świadczy o nieprofesjonalnym podejściu do wykonywania czynności w ramach świadczonych usług.

Reasumując, zdaniem Sądu na podstawie poczynionych ustaleń, należy stwierdzić, że działalność gospodarcza ubezpieczonej nie spełniła cech, jakimi są zarobkowy charakter oraz ciągłość jej wykonywania. Zarzuty organu rentowego kwestionujące fakt prowadzenia działalności i tym samym wskazujące na niepodleganie ubezpieczeniom społecznym okazały się prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

MK